

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1546. usque ad annum 1549

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1770

VD18 90118529

§. 77. Immutationes in decretis fidem spectantibus factæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66608](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66608)

rem ventum esset, media incessuros ^{Sæcul. XVI.}
 via; cum vero in postrema Congrega- ^{A.C.1547.}
 tione plures suis sententiis pertinacius
 inhæsisse cernerent, rogabant Synodi
 Patres, ut saltem in proxima Sessione
 majorem concordiam exhiberent, nec
 sese discordiæ ac diffensionis impetu ab-
 ripi paterentur, cum ejusmodi conten-
 tionibus Synodi auctoritas læderetur;
 quocirca potius ita se gererent, ut un-
 animis eorum consensus omnibus pate-
 fiat, cunctique lætentur, eoquod om-
 nia in plena tranquillitate fuerint com-
 posita. Porro eam Sessionem præcedebat
 alia adhuc Congregatio, in qua decre-
 ta fidem spectantia prælegebantur, at-
 que examini subiciebantur. His de-
 cretis, quæ Cardinalis Cervinus confi-
 cere jubebatur, tot additiones, ac no-
 tæ fuere adjectæ, ut illis tertiam ma-
 num admoveere, ac rursus in pluribus
 locis postmodum secundis curis ea re-
 cognoscere oporteret. Nos impræsen-
 tiarum duntaxat postremas, ac præci-
 puas immutationes indicabimus.

§. LXXVII.

*Immutationes in decretis fidem spectan-
 tibus factæ.*

Itaque in primo capite, ubi agitur *de Pall. l. 8. c.*
impotentia naturæ, antea dicebatur: *13. n. 5. & 7.*

K 2

faten-

Sæcul. XVI fatendum est, *omnes homines in prævaricatione Adæ innocentiam perdidisse, factos immundos, & natura filios iræ: QUEM-ADMODUM IN DECRETO PEC-CATI ORIGINALIS EXPOSITUM FUERAT*, quæ postrema verba fuere addita, ne iterum disputatio de B. Virgine Maria suscitaretur. Præterea idem decretum hæc verba continebat: *non modo gentes per vim naturæ, sed ne Judæi quidem per ipsam etiam legem Moysis inde liberari, aut surgere potuerunt, istis autem verbis per legem Moysis subrogata fuere hæc: per literam legis Moysis.* Porro occasione liberi arbitrii, prius in eodem capite dicebatur, quod *liberum arbitrium in homine non sit extinctum, sed duntaxat vulneratum: postea vero illius verbi loco fuit appositum: viribus licet attenuatum & inclinatum.*

In capite quinto, ubi agitur de debita, quam habent adulti, necessitate sese præparandi ad justificationem, hæc verba legebantur: *Ita ut tangente Deo cor hominis per Spiritus sancti illuminationem, neque homo ipse nihil omnino agat inspirationem istam recipiens: QUIPPE QUI ILLAM ET ABIICERE POTEST: istis postmodum verbis hæc præmittebantur: cum in sua potestate sit eam non recipere.*

In sexto capite sic dicebatur: *Ho-* Sæcul XVI.
A.C. 1547.
*mines disponuntur ad ipsam justitiam, dum
excitati divina gratia & adjuti, fidem ex
auditu concipientes, libere moventur in De-
um &c. atque a Deo justificatur impius per
gratiam ejus, per redemptionem, quæ est
in Christo Jesu, & dum peccatores se esse
intelligentes, a divinæ justitiæ timore, quo
utiliter concutiuntur, ad considerandam Dei
misericordiam se convertendo in spem erigun-
tur.* Hæc itidem postrema verba acriter
variis in cætibus impugnabat Ar-
macanus, contendens, quod prima infi-
delis, qui usu rationis potitur, justificatio
a spe, non a timore suum ortum duceret.
Verum, postquam hic fusc suam opinio-
nem tueri satagebat, tandem & ipse
ceterorum sententiæ accessit.

In eodem etiam capite legebatur,
quod homo ejusmodi fiducia excitatus,
*Deum tanquam omnis justitiæ fontem dilige-
re incipiat, ac propterea moveatur adver-
sus peccata &c.* In hoc igitur loco Sy-
nodus modum tradit, per quem Deus
peccatores ad justificationem disponit,
quam in rem Patres dixerunt: quod ho-
mines ejusmodi timore, ac fiducia excitati
*Deum tanquam omnis justitiæ fontem dili-
gere inciperent.* Observandum tamen,
quod in decreto, prout antea erat con-
ceptum, nulla facta fuerit dilectionis
mentio: ast Salvator Alepius Turrita-

Sæc XVI.
A.C. 1547.

nus Archiepiscopus, Claudius Jaius ex Societate Jesu, Lipomanus Veronenfis Adjutor, & Pius supremus Fratrum Minorum Præpositus gravibus oppido rationibus demonstrarunt, requiri, ut in hoc Decreto quidam charitatis actus, tanquam necessarius affereretur: Equidem huic opinioni nonnulli refragabantur, cum vero Theologi eam strenue propugnarent, res eo deducta est, ut decretum promulgaretur eo tenore, quo hodieum legitur.

Denique ad initium noni capitis hæc verba habebantur: peccata non remittuntur *per certitudinem*, quæ habetur de remissione: ast Legatus loco hujus vocis: *certitudinem*: apponi jussit: *præsumptionem*, seu *præsumptuosam fiduciam*. Præterea in fine ejusdem capitis, cum antea diceretur, quod nullus scire valeat *certo*, se consecutum esse gratiam Dei, addita fuere hæc verba: *certitudine fidei*, ut satisfaceret D. Thomæ Discipulis, qui etiam *Catholicæ* subjungi petierunt: cum autem Catharini fautores huic additioni sese opponerent, demptis hisce verbis *fidei Catholicæ*, subrogata sunt hæc: *fidei, cui non potest subesse falsum*, quam ob rationem utraque pars contenta permanfit.

§. LXXVIII.